

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Statutární město Brno, Městská část Brno - Žabovřesky**, se sídlem Horova 28, Brno, zastoupeného JUDr. Tomášem Fuchsem, advokátem se sídlem Panská 2/4, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2010, č. j. 6791/560/09, 82297/ENV/09, sp. zn. OV 53/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2011, č. j. 11 A 64/2010 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2009, č. j. ČIŽP/47/OOV/SR01/0907675.005/09/BVS, Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) uložila žalobci pokutu ve výši 335 300 Kč podle § 116 odst. 1 písm. a) a § 117 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), za nedovolený odběr podzemních vod. Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že od 1. 1. 2008 do 22. 4. 2009 odebíral podzemní vodu z vlastního vodního zdroje – vrtu HV 100 v k. ú. Žabovřesky, v množství

6706 m^3 bez platného povolení vodoprávního úřadu, čímž došlo k porušení povinnosti podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. vodního zákona a k naplnění skutkové podstaty podle § 116 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Druhou částí výroku tohoto rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost uhradit dle § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč, neboť řízení ve věci bylo vyvoláno porušením právní povinnosti účastníka řízení.

[2] Proti rozhodnutí ČIŽP podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2010 zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí ČIŽP. Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 6. 1. 2011, č. j. 11 A 64/2010 – 51, zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku nejprve předestřel obsah žaloby a vyjádření žalovaného a zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Následně přistoupil k vypořádání žalobních námitek, které dle názoru soudu nezakládají důvod pro vyhovění žalobě a zrušení napadeného rozhodnutí. V prvé řadě uvedl, že nesdílí názor žalobce ohledně neoprávněného zahájení řízení ČIŽP. Pojem „zjištění“ nelze omezovat, jak to činí žalobce, na skutečnost, že se příslušný pracovník správního úřadu o rozhodné skutečnosti dozví, aniž by dále činil jakékoli úkony. Takovým výkladem by mohlo dojít k absurdnímu závěru, že vědomou nečinností jednoho správního orgánu bude znemožněno postihnout protiprávní jednání druhým oprávněným správním orgánem. K druhé žalobní námitce, podle které měl žalovaný rozhodnout o upuštění od uloženého trestu za správní delikt, soud uvedl, že nebyly naplněny všechny tři podmínky podle § 125 vodního zákona umožňující od sankce upustit. Žalobce nikdy během řízení neuvedl konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje nepřiměřenost uložené pokuty, ani žádné srozumitelné námitky týkající se možné aplikace § 125 vodního zákona, a proto městský soud i tuto námitku označil za nedůvodnou.

[4] Částečně důvodnou shledal městský soud námitku, v níž žalobce poukázal na vady řízení před žalovaným, který požadoval, aby žalobce v odvolacím řízení předložil svědecké výpovědi jím označených svědků. Účastníku odvolacího řízení nelze ukládat povinnost předložit v podobě listinných důkazů svědecké výpovědi, a to již z toho důvodu, že účastník řízení není oprávněn provádět výslech svědka. K takovému postupu při opatřování podkladů pro rozhodnutí je oprávněn výhradně správní orgán. Městský soud však dospěl k závěru, že skutečnost, že nebyl proveden výslech svědků M. A. a Ing. J. Š., neměla v projednávané věci vliv na zákonnost a věcnou správnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť, jak uvedl žalobce v odvolání, požadované výpovědi se měly vázat k otázce, zda byla ČIŽP oprávněna zahájit správní řízení se žalobcem. Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil, že konkrétní příslušný pracovník Magistrátu města Brna konal úkony směřující ke zjištění oznámeného protiprávního jednání, jeho případná výpověď by ve světle odůvodnění městského soudu na nedůvodnosti námitky ohledně zahájení řízení nic nezměnila.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že správní řízení bylo zahájeno v rozporu s § 124 odst. 2 vodního zákona. Dle tohoto ustanovení zahájí správní řízení ten ze správních orgánů, jenž jako první *zjistil* porušení povinnosti. Podle stěžovatele byl tímto „prvním“ orgánem Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) a nikoli ČIŽP, neboť na Odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství magistrátu probíhaly již v průběhu let 2008 a 2009 metodické porady s pracovníky žalobce o řešení situace vrtu HV-100 a je tedy zřejmé, že magistrát byl o odebírání vody bez platného povolení informován dříve. Toto tvrzení stěžovatele mohlo být prokázáno výslechem tehdejších zaměstnance magistrátu – Ing. J. Š., avšak žalovaný navrhovaný důkaz neprovedl a naopak vyzval žalobce, aby jej předložil sám.

[6] Stěžovatel nesouhlasí s výkladem pojmu „zjištění“ provedeným městským soudem. Vodní zákon obsahuje mnoho deliktů, při jejichž zjišťování správní orgán žádné formální šetření neprovádí. Navíc stěžovatel trvá na tom, že magistrát s *jistotou* věděl o neoprávněném odběru podzemních vod. Stěžovatel má za bezpředmětnou i námitku soudu, že v průběhu řízení netvrdil, že konkrétní příslušný pracovník magistrátu konal nějaké úkony směřující ke zjištění protiprávního jednání, neboť stěžovatel za účelem řešení situace ohledně vrtu HV-100 shromáždil listinné podklady, jenž měl magistrát k dispozici a na jejichž základě mohl se žalobcem sankční řízení zahájit. Jakékoli oficiální místní šetření by tedy bylo pro magistrát nadbytečné, neboť o stavu věci neměl pochybnosti. Stěžovatel doplňuje, že § 125l odst. 7 vodního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2010 již otázku oprávněnosti uložení pokuty vztahuje k *zahájení* sankčního správního řízení. Zákonodárci nic nebránilo, aby již v předchozí úpravě navázal pořadí oprávněných orgánů na okamžik zahájení řízení. Jestliže však zákonodárce použil výraz „zjistil porušení povinností“, neměl zřejmě na mysli žádný správním řádem formálně upravený postup.

[7] Stěžovatel v žalobě navrhoval, aby soud pro případ, že shledá správní řízení řádně zahájeným, rozhodl dle § 65 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 2 s. ř. s. o upuštění od uloženého trestu. Tento návrh zakládal stěžovatel na svém přesvědčení, že již v průběhu správního řízení byly založeny podmínky pro upuštění od pokuty a zastavení řízení podle § 125 odst. 1 vodního zákona. Stěžovatel se domnívá, že navzdory opačnému konstatování městského soudu, uvedl (ve svém stanovisku k vyjádření žalovaného ze dne 5. 1. 2011) konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje jím tvrzenou nepřiměřenost. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný v obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti setrvává na argumentačních pozicích, jež zaujal ve svém rozhodnutí napadeném žalobou i ve vyjádření k žalobě. Má stále za to, že správním orgánem, který jako první *zjistil* porušení právní povinnosti byla ČIŽP. Žalovaný souhlasí s názorem městského soudu, že neprovedení výslechu svědků M. A. a Ing. J. Š. nemělo v projednávané věci vliv na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplňuje, že *de facto* zaplatí žalobce z uložené pokuty pouze polovinu, protože § 124 odst. 4 vodního zákona účinný v době rozhodnutí o uložení pokuty stanovil, že 50% z uložené pokuty připadá do rozpočtu obce, v jejímž katastru

došlo k porušení předpisů, tedy připadá Statutárnímu městu Brnu, které se samo tohoto porušení dopustilo. K návrhu stěžovatele na upuštění od pokuty žalovaný uvádí, že podle jeho názoru nebyla pokuta udělena v nepřiměřené výši, neboť ta byla stanovena prostým výpočtem. Co se týče § 125 vodního zákona, žádost o upuštění od pokuty lze podat pouze u prvoinstančního sankčního orgánu, což stěžovatel neučinil. V odvolacím řízení mu již zákon takovou možnost nedává. I pokud by stěžovatel o upuštění od sankce v první instanci požádal, nebylo by možno řízení zastavit, neboť nebyly naplněny kumulativně podmínky podle § 125 odst. 1 vodního zákona. Závěrem svého vyjádření žalovaný dodává, že v daném případě se jedná o tzv. jiný správní delikt na úseku vodního hospodářství, u něhož je zákonem zakotvena tzv. objektivní odpovědnost. Úřední povinností, nikoli libovůlí, správního orgánu je proto zjištěné porušení právního předpisu potrestat pokutou. Žalovaný v této věci postupoval v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 As 51/2008 – 72) i v souladu s rozsudky městského soudu, jež řešily obdobné správní delikty spáchané žalovaným. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou, která je zastoupena advokátem, a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Vzhledem k tomu, že vodní zákon od doby rozhodování správních orgánů v nyní projednávané věci prošel rozsáhlými novelizacemi, považuje Nejvyšší správní soud na tomto místě za důležité zdůraznit, že při všech úvahách vycházel ze znění účinného k 22. 1. 2010 (k datu vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu).

[11] Zásadní otázku v nyní projednávaném případě, a současně první ze dvou kasačních námitek, představuje výklad pojmu „zjistit porušení povinnosti“ obsaženého v § 124 odst. 2 vodního zákona, jež doslova zní: *„Řízení o uložení pokuty zahájí jen jeden z orgánů uvedených v § 116, a to ten, který jako první zjistil porušení povinností. O zahájení řízení se uvedené orgány vzájemně informují. Pokud porušení povinností zjistil obecní úřad obce s rozšířenou působností a Česká inspekce životního prostředí ve stejný den, rozhodne o uložení pokuty obecní úřad obce s rozšířenou působností. V takovém případě Česká inspekce životního prostředí řízení zastaví. K přezkoumání rozhodnutí České inspekce životního prostředí o uložení pokuty v odvolacím řízení je příslušné Ministerstvo životního prostředí.“*

[12] Zatímco stěžovatel má za to, že tento pojem má být vykládán tak, že postačuje „povědomost“ správního orgánu o existujícím porušení povinnosti, správní orgány i městský soud zastávají názor, že správní orgán musí, kromě povědomosti určitého pracovníka správního orgánu, učinit nějaký formalizovaný úkon směřující ke zjištění, zda porušení zákona, o kterém se dozvěděl, skutečně objektivně existuje a zakládá podmínky pro možné vyvození sankční odpovědnosti. S posledně uvedeným výkladem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Před objasněním svých argumentačních pozic k této otázce však musí učinit jednu obecnou poznámku: Zákonnou úpravu, jenž svěřuje věcnou příslušnost

v téže věci více než jednomu správnímu orgánu, považuje zdejší soud přinejmenším za problematickou. Taková úprava vede nejen k (negativním či pozitivním) sporům o příslušnost, ale ve svém důsledku i k roztříštěnosti správní praxe v rámci určitých řízení, k právní nejistotě účastníků těchto řízení a dalším sporným otázkám, z nichž některé jsou předmětem nyní projednávané kasační stížnosti, která je jasným dokladem nevhodnosti takové legislativní úpravy.

[13] Výkladem pojmu „zjištění porušení zákona“ se zdejší soud zabýval např. v souvislosti s vymezením počátku běhu subjektivní lhůty podle § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, který tento počátek spojuje se dnem, kdy orgán dozoru *zjistil porušení zákona.* V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 As 85/2008 – 99 a rozsudek ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 – 98, v nichž zdejší soud dospěl v návaznosti na ustálenou judikaturu správních soudů (například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, publikovaný pod č. 329/2004 Sb. NSS), k závěru, že určení počátku běhu jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty se odvíjí od výkladu pojmu „*zjistit porušení zákona*“, který však „*neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem příslušného řízení. Proto zjištění o porušení zákona je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu známa, je den, kdy správní orgán zjistil porušení zákona, tj. seznal, že došlo k jednání, obsaženému v zákonem vymezené skutkové podstatě deliktu, jež zákon za splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt.*“ (Srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 - 98).

[14] Nejvyšší správní soud rovněž neopomněl ve shora citovaném rozhodnutí zdůraznit, že „*ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkového postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů a kterých, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména ust. § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované "zjištění porušení zákona" proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona.*“

[15] K těmto výkladovým pozicím Nejvyššího správního soudu se vyjádřil v nálezu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 948/09 i Ústavní soud. Uvedl, že *z pozice ústavního práva nelze shora uvedenému právnímu názoru ničeho vytknout*. Zdůraznil, že je vždy třeba zkoumat, kdy poprvé bylo ve správním spisu dostatečným způsobem zachyceno, že došlo ke „zjištění porušení práva" správním orgánem. Nejvyšší správní soud má za to, že shora citované judikatorní závěry lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ. Pod pojmem „zjistit porušení povinností" je tedy nutno rozumět nikoli pouhou vědomost správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona, nýbrž kvalifikované zachycení „zjištění porušení povinností" ve správním spisu.

[16] Výše uvedené závěry kasační soud na tomto místě doplňuje i teleologickým výkladem klíčového ustanovení vodního zákona. Účelem § 124 odst. 2 je totiž dle názoru Nejvyššího správního soudu zabránit tomu, aby dva správní orgány vedly řízení v téže věci. Jedná se o ustanovení procesní, nikoli kompetenční, které by znamenalo, že případná nečinnost obecního úřadu obce s rozšířenou kompetencí zmaří kompetenci ČIŽP. Shodně s městským soudem má Nejvyšší správní soud za to, že výklad podaný stěžovatelem by vedl k absurdním závěrům, neboť s odkazem na § 124 odst. 2 by nemohl oprávněný správní orgán zahájit sankční řízení jen proto, že druhý z oprávněných správních orgánů je v dané věci, i přes srozumění s existencí porušení právní povinnosti, z jakéhokoli důvodu nečinný. Tímto by byl popřen i samotný účel daného ustanovení, kterým je zabránit projednání věci dvěma různými orgány současně a nikoli paralyzování řízení o porušení vodního zákona.

[17] Ze správního spisu předloženého Nejvyššímu správnímu soudu za účelem projednání kasační stížnosti vyplývá, že za onu objektivní skutečnost, tj. okamžik, kdy správní orgán dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona., je nutno považovat Protokol o kontrolním zjištění ze dne 23. 4. 2009, ve kterém ČIŽP konstatuje, že na základě kontroly provedené u žalobce shledala porušení § 8 odst. 1 písm. b) vodního zákona. Na základě tohoto zjištění pak ČIŽP dopisem ze dne 16. 7. 2009, doručeným stěžovateli dne 20. 7. 2009, zahájila správní řízení. Tento dopis zaslala na vědomí i příslušnému odboru magistrátu, jako příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, čímž naplnila svou informační povinnost podle § 124 odst. 2 věta druhá vodního zákona. Ze správního spisu nevyplývá, že by magistrát k tomuto oznámení namítal, že zjistil porušení povinností dříve či ve stejný den jako ČIŽP. I z toho důvodu lze dle Nejvyššího správního soudu usuzovat, že ČIŽP postupovala při zahájení uvedeného řízení v souladu se zákonem.

[18] Vzhledem k výše uvedené argumentaci, nelze považovat za „zjištění porušení povinností" metodické porady pracovníků Úřadu městské části Brno-Žabovřesky a magistrátu, neboť zjištění porušení povinností nemohlo být dáno pouhým povědomím těchto pracovníků o porušení zákona, byť, jak tvrdí stěžovatel, bylo účelem těchto metodických porad „řešení situace vrtu HV-100". Z téhož důvodu, jak správně dovodil i městský soud, nemohlo mít neprovedení výslechu pracovníků Úřadu městské části Brno-Žabovřesky, jenž navrhoval stěžovatel, vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného; potvrzení či vyvrácení faktu, že stěžovatelem tvrzené metodické schůzky probíhaly by totiž nic nemohlo změnit na skutečnosti, že porušení povinností ve smyslu § 124 odst. 2 vodního zákona zjistila ČIŽP.

[19] Lze tedy shrnout, že řízení o uložení pokuty bylo zahájeno zákonným způsobem, neboť prvním orgánem, jenž zjistil porušení povinností vyplývajících z vodního zákona, byla ČIŽP. Vzhledem k tomu, že správní orgány i městský soud postupovaly v souladu s výše uvedenými závěry, má Nejvyšší správní soud první kasační námitku za nedůvodnou.

[20] V druhém bodu kasační stížnosti stěžovatel namítá, že soud se nijak nezabýval jeho argumenty, že byly splněny podmínky pro upuštění od pokuty a zastavení řízení dle § 125 odst. 1 vodního zákona, neboť došel k závěru, že žalobce neunesl své břemeno tvrzení, když nepřiměřenou tvrdost sankce pouze konstatoval.

[21] Zde je na místě uvést znění § 125 odst. 1 vodního zákona, který stanoví, že: „*Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností mohou na návrh rozhodnout o zastavení řízení zahájeného podle § 124 v případě, že a) se povinná osoba dobrovolně přičinila o odstranění následků, a b) povinná osoba přijala opatření zamezující dalšímu znečišťování nebo ohrožování povrchových nebo podzemních vod, a c) uložení pokuty by vzhledem k opatřením učiněným povinným subjektem vedlo k nepřiměřené tvrdosti.*“

[22] Stěžovatel se domnívá, že konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje nepřiměřenost sankce, tvrdil ve svém vyjádření ze dne 5. 1. 2011 (obdobnou argumentaci uplatnil stěžovatel i v žalobě a v odvolání), kde uvedl, že „*nesouhlasí s výkladem žalovaného, který nepřiměřenou tvrdost sankce posuzuje pouze z finanční stránky, tedy jako poměr výše uložené pokuty ve vztahu nákladům na přijatá opatření*“ a dále, že „*se domnívá, že je třeba zohlednit účinnost přijatých opatření na vzniklý protiprávní stav. Za situace, kdy byl nepovolený odběr podzemních vod zcela minimální, žalobce jej využíval výhradně k veřejně prospěšným činnostem, přijal opatření, která zamezila dalšímu pokračování v nedovoleném odběru, tj. vrt odstavil (kvůli poruše ponorného čerpadla vrtu, které je od 22. 4. 2009 mimo provoz, pozn. soudu), a podnikl veškeré kroky k legalizaci dalšího odběru podzemní vody z tohoto vrtu, je dle názoru žalobce třeba považovat uloženou pokutu za zcela nepřiměřenou*“.

[23] Městský soud se těmito argumenty zabýval a na straně 8 napadeného rozsudku uvedl: „*Nepřiměřenou tvrdostí zákona lze rozumět situaci, kdy se nepřiměřené jeví následky, které byly v daném případě způsobeny žalobcem, tj. porušení výše uvedených povinností na úseku vodního hospodářství, oproti zcela konkrétním zjištěným skutkovým okolnostem daného případu. Podle názoru městského soudu nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 125 vodního zákona již z toho důvodu, že žalobce nepřiměřenou tvrdost zákona pouze konstatoval, aniž by uvedl jakékoli konkrétní skutečnosti, v nichž jím tvrzenou nepřiměřenost spatřuje a shledává. Žalobce v podaném vyjádření k zahájenému správnímu řízení, v podaném odvolání a konečně ani v podané žalobě neuvedl zcela jednoznačně určité, věcné a srozumitelné námitky, týkající se možné aplikace ustanovení § 125 vodního zákona (...).*“

[24] Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Jednou z kumulativních podmínek pro upuštění od sankce stanoví § 125 odst. 1 písm. c) vodního zákona, a to tak, že „*uložení pokuty by vzhledem k opatřením učiněným povinným subjektem vedlo k nepřiměřené tvrdosti*“. Nepřiměřenou tvrdost sankce je tedy nutno posuzovat vzhledem k opatřením učiněným stěžovatelem. Vzhledem k tomu, že jediným opatřením učiněným ze strany stěžovatele bylo, jak vyplývá ze správního a soudního spisu, podání žádosti o

vydání povolení k odběru podzemních vod (což bylo zákonnou povinností stěžovatele, nikoli učiněným „opatřením“) a odstavení vrtu z důvodu jeho nefunkčnosti shledal žalovaný zcela správně, že uložená pokuta nevedla k nepřiměřené tvrdosti. Stejně tak se nezmýlil městský soud, pokud měl tato tvrzení o učiněných opatřeních za nejasná a neurčitá, neboť z nich skutečně nevyplývá, v čem jejich provedením došlo ve vztahu k uložené pokutě k nepřiměřené tvrdosti. Vzhledem k tomu, že nebyla naplněna jedna ze tří kumulativně stanovených zákonných podmínek, nemohlo dojít k zastavení řízení podle § 125 odst. 1 vodního zákona a nebylo ani nezbytné, aby se městský soud zabýval dalšími podmínkami.

[25] Tuto námitku stěžovatele je proto nutno mít za nedůvodnou.

IV. Závěr

[26] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu